

Arrest

nr. 322 185 van 21 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit subdorp Nasta Kalai, dorp Amla, district Dara-e-Noor, provincie Nangarhar. U bent Pashai van origine en werd geboren in 2000. U ging tot de vierde klas naar school in Amla. In die periode begonnen de taliban druk te zetten op de scholen om te sluiten en werd van mensen verwacht dat ze religieuze studies volgden. Uzelf ging zich met het land bezighouden.

Uw vader werd dokter toen u ongeveer acht jaar oud was. Hij begon zijn carrière in Nangarhar maar werd door de overheid naar de Nakor kliniek in Chapa Dara, Kunar overgeplaatst toen u 15 of 16 jaar oud was.

Op 01/07/1399 (22/09/2020) ontving uw vader een eerste dreigbrief van de taliban. Op 25/07/1399 (16/10/2020) volgde een tweede. Uw vader hield dit echter voor u en uw familie geheim waardoor jullie pas na zijn dood achter het bestaan van de brieven kwamen.

Op 30/07/1399 (21/10/2020) vertrok uw vader van bij uw thuis in het dorp terug naar zijn werk in Kunar. Onderweg naar daar werd hij diezelfde dag nog door de taliban vermoord. Rond negen of tien uur in de ochtend werd uw oom telefonisch van dit nieuws op de hoogte gebracht. Uw oom langs moederszijde en uw oom langs vaderszijde gingen zijn lichaam halen en jullie vonden de dreigbrieven in zijn rugzak. Om die reden besloot u zich in het huis van uw oom te verbergen.

Ongeveer een week na de dood van uw vader kwamen de taliban bij u thuis langs met de boodschap dat ze u op dezelfde manier als uw vader gingen straffen. Hierop vroeg uw moeder aan uw oom om u het land uit te sturen. Twee dagen na het eerste bezoek kwamen ze u wederom thuis zoeken. Deze keer doorzochten ze heel uw huis. Toen ze u niet vonden, dreigden ze er opnieuw mee u te straffen. In de 20 dagen dat u bij uw oom verbleef, regelde hij uw vlucht uit het land. U verliet Afghanistan in de negende maand van 1399 (november/december 2020).

Één of twee maanden na uw vertrek kwamen de taliban bij uw thuis langs om te vragen waar u was. Nog eens één of twee maanden later kwamen ze hetzelfde doen. In de periode hierna is de rest van uw gezin naar het huis van uw oom in Amla verhuisd.

Op 21/03/2021 kwam u in België aan. Op 30/03/2021 werd uw verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten geregistreerd. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader, verscheidene certificaten van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, een klacht van uw moeder, een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: uw vader was dokter in Kunar en werd door de taliban enerzijds gevraagd te stoppen met zijn werkzaamheden als dokter en anderzijds u aan hen over te dragen. Omdat hij hier niet op inging, werd hij vermoord. Na zijn dood trachtten de taliban u in handen te krijgen maar u bent het land ontvlucht.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Vooreerst is het opvallend dat uw kennis inzake de werkzaamheden van uw vader M.Z. behoorlijk beperkt is. Zo weet u niet of hij een contract had, hoeveel hij verdiende of hoe zijn salaris werd uitbetaald, noch kan u iets vertellen over zijn collega's of oversten. (CGVS, p. 11) Voorts heeft u in wezen geen enkel idee van de inhoud van zijn job en is het enige dat u wat dit betreft kan aanbrengen dat hij 'vaak binnen de kliniek bleef'. (CGVS, p. 10) Gelet op het feit dat uw vader om en bij de twaalf jaar actief was, dat zijn hoedanigheid als dokter een kernelement van uw betoog uitmaakt en dat u tegen het einde van deze periode – rekening houdende met de resultaten van de leeftijdsbepaling en het moment van uw vertrek – ongeveer 20 jaar oud was, kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u in staat bent een minimum aan concrete informatie omtrent de werkzaamheden van uw vader te verschaffen. Temeer omdat uw vader naar uw eigen zeggen minstens één keer om de twee maanden voor enkele dagen naar huis kwam, en u dus met andere woorden wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde u hieromtrent te informeren. Wanneer dit bevraagd wordt, stelt u dat uw vader weigerde over zijn werk te praten. (CGVS, p. 10) Zelfs tegen uw ooms zou hij nooit iets verteld hebben. (CGVS, p. 16) Het kan echter niet overtuigen dat uw vader zich dermate gesloten zou opstellen wat betreft de inhoud en bijzonderheden van zijn job. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat medisch personeel op geen enkele wijze systematisch vervolgd werd. Bovendien werden dokters over het algemeen zelfs in door de taliban gecontroleerd gebied getolereerd. Met andere woorden lijkt het niet onredelijk om te stellen dat – in tegenstelling tot personen die bijvoorbeeld tewerkgesteld waren in het Afghaanse veiligheidsapparaat - er in

het geval van uw vader geen nood was om informatie omtrent zijn werkzaamheden koste wat het kost geheim te houden. De vaststelling dat uw kennis desondanks in ernstige mate tekortschiet, doet dan ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangaande de documenten die u voorlegt teneinde het profiel van uw vader te staven dient voorts het volgende opgemerkt te worden. In eerste instantie is het opvallend dat u in wezen niets kan vertellen over de door u voorgelegde documenten. (CGVS, p. 12) Daarnaast dateert geen enkel document van na december 2012, wat derhalve ook sterk doet twijfelen aan de recente tewerkstelling van uw vader als dokter. In dezen kan voorts opgemerkt worden dat u aangeeft de dreigbrieven van de taliban 'tussen de papieren' van uw vader gevonden te hebben. (CGVS, p. 16) Derhalve is het dus enigszins opmerkelijk dat u desondanks geen recente documenten kan voorleggen. Alles samengenomen, maakt dit dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader in de laatste jaren voor uw vertrek als dokter tewerkgesteld was. Aangezien de door u beschreven problematiek volledig teruggaat op het feit dat uw vader tot recent voor uw vertrek dokter in Kunar was, kan aan de rest van uw relaas bijgevolg weinig geloof gehecht worden.

Bovenstaande buiten beschouwing gelaten, wordt uw betoog voorts gekenmerkt door een aantal merkwaardigheden. In eerste instantie zou uw vader namelijk een maand voor zijn dood de eerste dreigbrief gekregen hebben. Daarin staat te lezen dat de taliban eisen dat u lid wordt en dat weigering zou resulteren in de dood van u en uw vader. (CGVS, p. 17) Ondanks dit zeer expliciete dreigement, dat overigens werd ondertekend door het districtshoofd van de taliban, heeft uw vader het nagelaten u of uw familie hieromtrent in te lichten. Hetzelfde is waar wat betreft de tweede dreigbrief, die uw vader vijf of zes dagen voor zijn dood kreeg. (CGVS, p. 15) Daar komt bij dat hij op de dag van zijn dood op terugweg was van uw huis in het dorp en hij dus met andere woorden de kans had gehad u of uw familie te waarschuwen. Gelet op de expliciete aard van de bedreigingen en het feit dat u zelf aangeeft dat de taliban 'zeer actief' waren in uw regio, kan het eenvoudigweg niet overtuigen dat uw vader dermate nonchalant zou omspringen met uw leven. (CGVS, p. 5) Wanneer u hieromtrent bevraagd wordt, stelt u dat uw vader de dreigementen mogelijks geheim hield om te voorkomen dat u of uw familieleden zich zorgen zouden maken. Wanneer vervolgens op het risico van deze beslissing gewezen wordt, besluit u uiteindelijk zelf dat u ook niet weet waarom uw vader uw familie niet zou inlichten. (CGVS, p. 15) Voorgaande maakt dat uw relaas verder aan geloofwaardigheid inboet.

Verder is het opmerkelijk dat u niet eenduidig bent wat betreft het weinige dat u kan vertellen over de omstandigheden waarin uw vader overleden is. In wezen is het enige dat u hieromtrent kan aanbrengen dat uw vader ergens in Chapa Dara werd neergeschoten toen hij op terugweg was naar zijn werk. (CGVS, p. 17) Echter verklaarde u op DVZ dat hij gedood werd tijdens een van zijn rondes. (Vragenlijst CGVS, nr. 5) Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u dit niet op DVZ gezegd heeft en dat dit een misverstand moet zijn. (CGVS, p. 20) Er dient evenwel onderstreept te worden dat u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS aangaf dat uw verklaringen op DVZ werden voorgelezen en dat deze bovendien correct waren. (CGVS, p. 2) De vaststelling dat u met andere woorden niet consistent bent omtrent wat uw vader precies aan het doen was op het moment dat hij werd vermoord, doet derhalve verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw betoog.

Daar komt bij dat u het op DVZ heeft nagelaten te vermelden dat de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan nog twee keer bij u thuis zijn langsgekomen. Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u dat u niet voldoende tijd kreeg om alles in detail te vertellen. (CGVS, p. 20) Echter kunnen bezoeken van de taliban waarbij ze uw huis doorzoeken en u met de dood bedreigen niet als een detail worden afgedaan. (CGVS, p. 19) Voorts kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat het eerste bezoek van de taliban uw moeder ertoe aanzette u het land uit te sturen. U stelt immers dat uw moeder de dag na het bezoek in kwestie uw oom benaderde met de vraag u 'naar ergens anders te sturen want hier was u niet veilig'. (CGVS, p. 14) De ommissie van dergelijke belangrijke informatie, zijnde twee talibanbezoeken waarvan het eerste als de eigenlijke aanleiding van uw vertrek uit uw geboorteland kan beschouwd worden, valt derhalve op geen enkele wijze te verschonen. Indien de taliban uw gezin werkelijk tot tweemaal toe benaderden met de bedoeling u op te pakken en te straffen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hier ook tijdens het onderhoud op DVZ spontaan melding van zou hebben gemaakt. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Het geheel van voorgaande vaststellingen doet besluiten dat de geloofwaardigheid van uw relaas onherroepelijk is aangetast. U bent er bijgevolg niet in geslaagd de door u geschetste gang van zaken aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op uw vader zijn vermeende werkzaamheden – zijnde de verscheidene certificaten - wordt verwezen naar voorgaande bemerkingen inzake de gedateerde aard van de documenten en het feit dat u niet in staat bent iets van informatie omtrent de documenten in kwestie aan te

brengen. Er dient derhalve besloten te worden dat de documenten niet als bewijs voor de recente tewerkstelling van uw vader beschouwd kunnen worden.

Ook wat betreft de twee dreigbrieven en de klacht van uw moeder aan de overheid, kan opgemerkt worden dat dergelijke documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghanistan. Meer algemeen is het zo dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in dezen niet het geval is.

De door u voorgelegde taskara's kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Uw taskara en die van uw vader bevestigen immers louter jullie identiteit, een element dat niet ter discussie staat, maar tonen geenszins uw vrees voor de taliban aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 23 september 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024

2.2. Op 2 oktober heeft verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, een aanvullende nota overgelegd waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

- “1. Integratiebewijzen van verzoeker
2. Foto's betreffende verzoekers aanwezigheid op de internationale dag tegen homofobie en transfobie in Sint-Niklaas (17 mei 2024)
3. Medische documenten van verzoeker
4. Informatie over terugkeer naar Afghanistan
5. Foto's betreffende verzoekers vader (en diens opleiding)”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting

van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde een vervolgingsvrees te hebben omdat hij vreest dat de taliban hem op dezelfde wijze zullen straffen als zijn vader, een dokter, die door hen werd vermoord.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat het vluchtrelaas ongeloofwaardig is, vooreerst omdat verzoekers kennis over de werkzaamheden behoorlijk beperkt is. Deze vaststelling wordt uitgebreid toegelicht in de motieven, die grond vinden in verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, als zijnde een weinig geschoold iemand die slechts tot de vierde klas naar school ging en zich daarna met het land ging bezighouden.

De Raad ziet niet in hoe verzoeker zich kan verschuilen achter zijn beperkte scholing om het feit dat hij in wezen geen enkel idee heeft van de inhoud van de job van zijn vader. Zoals de verwerende partij terecht stelt kan gelet op het feit dat zijn vader om en bij de twaalf jaar actief was, dat zijn hoedanigheid als dokter een kernelement van zijn betoog uitmaakt en dat hij tegen het einde van deze periode ongeveer 20 jaar oud was, wel degelijk van hem worden verwacht dat hij in staat is een minimum aan concrete informatie omtrent de werkzaamheden van zijn vader te verschaffen. Dat hij niet kon antwoorden op de vraag of zijn vader ook operaties deed, en zelfs niet in staat bleek om informatie te geven op een open vraag als "Kan u iets van extra informatie over zijn job geven," (NPO, p 10) kan bezwaarlijk worden toegeschreven aan een lage scholingsgraad. Daarenboven is de uitleg die verzoeker thans geeft anders dan zijn volgehouden verklaring dat zijn vader niets vertelde over zijn werk en die in de bestreden beslissing als niet aannemelijk werd beschouwd op grond van de informatie in het administratief dossier. Met betrekking tot de vermeende geslotenheid van verzoekers vader over zijn werk, stelde de verwerende partij immers het volgende:

"Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat medisch personeel op geen enkele wijze systematisch vervolgd werd. Bovendien werden dokters over het algemeen zelfs in door de taliban gecontroleerd gebied getolereerd. Met andere woorden lijkt het niet onredelijk om te stellen dat – in tegenstelling tot personen die bijvoorbeeld tewerkgesteld waren in het Afghaanse veiligheidsapparaat - er in het geval van uw vader geen nood was om informatie omtrent zijn werkzaamheden koste wat het kost geheim te houden. De vaststelling dat uw kennis desondanks in ernstige mate tekortschiet, doet dan ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker wijst op een landenrapport van Nansen van 2022 waarin wordt gesteld dat "de volgende risicogroepen [...] volgens het Europees Agentschap waarschijnlijk een nood aan bescherming [zullen] hebben" [...] 4. *Healthcare professionals*", maar hoe dan ook blijkt noch uit deze, noch uit andere voorliggende informatie dat er ten tijde van de feiten die verzoeker ertoe hebben gebracht het land te ontvluchten sprake was van een systematische vervolging van gezondheidswerkers door de taliban.

Verzoekers gebrek aan kennis over de activiteiten van zijn vader -die nochtans een van de kernelementen vormen van zijn vluchtrelaas- doet, zoals de verwerende partij terecht stelt, afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarbij stelde de verwerende partij ook vast dat verzoeker in wezen niets kon vertellen over de door hem voorgelegde documenten en dat geen enkel document dateert van na december 2012, wat sterk doet twifelen aan de recente tewerkstelling van zijn vader als dokter.

Verzoeker verwijst naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95 en stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de documenten die hij heeft overhandigd. Hij stelt dat hij alle documenten in zijn bezit heeft overhandigd, dat van hem onmogelijk kan worden verwacht dat hij elk element uit zijn asielverhaal kan bewijzen met documenten en dat zijn vader ongetwijfeld redenen zal hebben gehad om geen recentere documenten naar zijn woning te brengen. Met deze loutere hypothese doet hij echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorliggende documenten niet aantonen dat verzoekers vader ten tijde van de vermeende feiten werkzaam was als dokter in Afghanistan.

Aldus blijven de vaststellingen inzake verzoekers gebrek aan kennis over de werkzaamheden van zijn vader én over de inhoud van de documenten die hij voorlegde, en deze over het gebrek aan actueel karakter van de documenten desbetreffend overeind.

In die context moet ook nog moet worden gewezen op het feit dat in de bestreden beslissing -inzake de dreigbrieven en de klacht van de moeder- wordt gewezen op het feit dat dergelijke documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghanistan en dat ze dus enkel bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) inderdaad blijkt dat in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse

documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. In de hiervoor geschetste context zijn de documenten over de tewerkstelling van verzoekers vader dus niet van aard om de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas te herstellen. Deze vaststelling dringt zich ook op voor wat betreft de verschillende trainingscertificaten die betrekking hebben op periodes in 2015, 2016, 2017, 2018 en 2019, die werden overgemaakt via de aanvullende nota en waarvan de originelen werden neergelegd ter terechtzitting.

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar artikel 4 van de van de Kwalificatierichtlijn en rechtspraak van het EHRM, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de materiële feiten van het asielrelaas moet gebaseerd zijn op alle elementen en niet alleen op de verklaringen van verzoeker enerzijds, en dat in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid met elk schriftelijk bewijsstuk rekening moet worden gehouden.

De Raad stelt vast dat alle door verzoeker voorgelegde documenten wel degelijk door de verwerende partij mee in rekening zijn gebracht bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van het relaas. Aan de voorgelegde stukken mag evenwel absolute bewijswaarde worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van deze stukken moet niet worden aangetoond dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* heeft de verwerende partij concrete argumenten bijgebracht waarom de stukken geen garantie bieden op het vlak van authenticiteit en ze dus niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Verzoeker brengt tegen deze beoordeling geen concrete argumenten in die van aard is anders te denken over de pertinente vaststellingen. Ze blijven derhalve onverminderd overeind en vormen geen schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Voorts blijkt hierboven ook waarom de Raad van oordeel is dat de certificaten die hangende de procedure nog werden overgemaakt niet volstaan om verzoekers verklaringen alsnog geloofwaardig te achten.

Waar verzoeker nog een foto bijvoegt van een aantal oudere mannen die een ceremonie bijwonen en hij met een pijltje aanduidt wie zijn vader zou zijn, moet worden vastgesteld dat hieruit noch enige verwantschap blijkt noch enige indicatie dat zijn vader een dokter was. Ook deze foto brengt dus geen soelaas.

De Raad volgt de verwerende partij dan ook waar zij stelt dat alles samengenomen, verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat zijn vader in de laatste jaren voor zijn vertrek als dokter tewerkgesteld was zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beschreven problematiek die daar volledig aan is opgehangen. Verzoeker dus niet worden bijgetreden waar hij, onder verwijzing naar het Nansen-rapport van 2022, betoogt dat hij duidelijk tot een risicogroep behoort die nood heeft aan internationale bescherming. Hoe dan ook blijkt uit de opsomming van risicogroepen dat gezondheidswerkers behoren tot de groep die mogelijk een nood hebben aan bescherming, maar uit het geheel van beschikbare informatie blijkt niet dat zij of hun familieleden systematisch worden vervolgd. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is dus aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn vermeende familieband met een dokter wordt of zal worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Ter zake heeft de verwerende partij vastgesteld dat de door verzoeker geschetste omstandigheden die de aanleiding hebben gevormd tot zijn vlucht, niet geloofwaardig zijn. Zo heeft zij erop gewezen dat verzoekers vader noch hem noch zijn familie heeft ingelicht over de dreigbrieven die hij ontving en waarin werd aangegeven dat indien niet zou worden ingegaan op de eis van de taliban dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat deze nonchalante houding in een regio waarin de taliban volgens verzoekers verklaring zeer actief waren, niet aannemelijk is. Verzoekers argument in het verzoekschrift dat onvoldoende rekening werd gehouden met de familiale context en dat zijn vader ervoor heeft gekozen om zijn weinig geletterde zoon niet te informeren brengt geen soelaas, gelet op de zeer expliciete dreiging voor diens leven.

De verwerende partij stelde ook nog vast dat de beperkte informatie die verzoeker heeft over de omstandigheden waarin zijn vader is overleden niet eenduidig is, nu hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader ergens in Chapa Dara werd neergeschoten toen hij op terugweg was naar zijn werk (NPO, p. 17) terwijl hij bij de dienst vreemdelingenzaken had gesteld dat hij gedood werd tijdens een van zijn rondes (Vragenlijst CGVS, nr. 5) en dat er geen aannemelijke verklaring is voor deze inconsistentie. Verder heeft verzoeker bij de dienst vreemdelingenzaken niet vermeld dat de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan nog twee keer bij hem thuis zijn langs gekomen en dat ook deze vaststelling de geloofwaardigheid van zijn relaas verder in het gedrang brengt.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met zijn jonge leeftijd en traumatische ervaringen, verwijst verder naar het feit dat het geheugen van een persoon kan veranderen in de tijd en dat sommige herinneringen sterker worden en andere zwakker en dat inconsistentie niet per sé een teken van geloofwaardigheid is, waarbij hij verwijst naar een aantal publicaties om zijn standpunt te staven.

De Raad is van oordeel dat verzoekers argumenten geen soelaas brengen. De vaststellingen in de bestreden beslissing zijn pertinent, want ze hebben betrekking op de kernelementen van het vluchtrelaas, en vinden steun in het administratief dossier. Over de ingrijpende gebeurtenissen, die de aanleiding hebben gevormd voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, kunnen in alle redelijkheid coherente en samenhangende verklaringen worden verwacht. Bovendien temeer blijkt niet dat verzoeker tijdens de gehoren zou hebben aangegeven dat hij geheugenproblemen zou hebben en worden er ook geen medische attesten voorgelegd waaruit deze problemen zouden kunnen blijken. Verzoeker slaagt er dus niet in de vastgestelde inconsistenties te vergoelijken.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Er is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn "(gepercipieerde) verwestering". Hij verwijst hierbij naar landeninformatie uit 2016 tot 2020, verwijst in een bijkomend stuk 4 naar een aantal weblinks en een arrest van de Raad en voegt een aantal "integratiebewijzen" bij zijn aanvullende nota.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de objectieve en geactualiseerde landeninformatie die door beide partijen wordt aangereikt daar niet anders over doet denken.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

De verwerende partij heeft in de voormelde context in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Met het bijbrengen van stukken waaruit blijkt dat verzoeker hier Nederlandse les volgt en volgens zijn lesgever een vriendelijke, behulpzame en gemotiveerde cursist is, van stukken waaruit blijkt dat hij een arbeidsongeval heeft gehad en hij hier dus heeft gewerkt, en van foto's van zijn aanwezigheid -naar eigen zeggen- op de internationale dag tegen homofobie en transfobie in Sint-Niklaas maakt verzoeker weliswaar aannemelijk dat hij in staat is om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar kan niet worden afgeleid dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in

Afghanistan en evenmin dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken. Van verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de taliban reeds aanwezig was kan immers niet zomaar worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbepelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen. Hij moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 23 september 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabieler veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 en in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker toont niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken en brengt geen actuele informatie bij die erop zou wijzen dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan, ook niet nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt. Tot slot, waar hij een groot aantal medische documenten voegt bij zijn aanvullende nota en dienaangaande betoogt dat hij zijn been heeft gebroken en medische begeleiding nodig heeft, stelt de Raad vast dat de breuk het gevolg is van een arbeidsongeval dat verzoeker in België heeft gehad en waarvoor hij een ingreep heeft ondergaan. Het blijkt niet hoe één en ander van invloed zou kunnen zijn op zijn vermeende nood aan internationale bescherming en verzoeker licht dit ook niet toe. Waar hij stelt dat hij medische begeleiding nodig heeft, wijst de Raad erop dat hij de daartoe geëigende procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet aanwenden.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------